

Carolina Moreno: 'Tranströmer és 'el poeta' de les lletres sueques'

La traductora al català de Tomas Tranströmer, el nou Nobel de Literatura, parla del poeta

Feia molts anys que Tomas Tranströmer sonava en tots els rumors del Nobel, però no l'hi arribava mai, i ja ens pensàvem que es moriria sense obtenir-lo. De fet, vaig 'enredar' l'editor Ramon Guillem de Perifèric Edicions a publicar 'La plaça salvatge' dient-li que Tranströmer guanyaria el Nobel. És clar que d'això fa més de cinc anys.

Tomas Tranströmer és un dels grans poetes del segle XX. Un poeta consagrat, que va començar a publicar de ben jove, els anys cinquanta. Per tant, té una trajectòria de cinquanta anys i una obra que ha fet escola. Els joves poetes suecs el segueixen.

La seva és una poesia aparentment senzilla, transparent, de la realitat quotidiana. En una primera lectura pot semblar una poesia supèrflua, perquè no és gens obscura; però, rellegida, darrere aquest llenguatge tan diàfan, d'una poesia sorgida de l'anècdota quotidiana, s'hi amaga una veritat com un temple, una reflexió profunda sobre la condició humana. Aquesta és una de les característiques de la seva manera de fer i que més ajuden a entendre la seva poesia.

Tranströmer és psicòleg de professió, i tractava adolescents sobretot. De la poesia, no n'ha fet una professió, sinó que més aviat li ha servit per entendre la condició humana.

Diria que la poesia de Tranströmer té uns certs paral·lelismes amb la poesia catalana; m'ha fet pensar en Joan Vinyoli, salvades totes les distàncies.

En la poesia de Tranströmer també hi ha un punt de surrealisme, que bascula entre el somni i la realitat, de manera que el pla ficcional és molt elevat. S'inventa una suprarealitat, una realitat portada a l'extrem, onírica, però que el lector identifica com a pròpia.

També defineix i caracteritza la condició humana: la por, les inquietuds, la mort, la solitud, la relació amb els altres... La seva és sobretot una poesia sobre l'ésser humà. I té una sèrie de motius recurrents: la casa on passa l'estiu, la música d'orgue... Amb cinquanta anys de trajectòria ha fet tot mena de poemes, però aquests darrers anys (en fa uns deu que va tenir una embòlia que el va deixar sense paraula, encara que no ha deixat mai d'escriure) ha escrit poemes cada vegada més curts, més destil·lats.

Carolina Moreno Tena, professora de llengua i literatura sueques a la UB, traductora al català de Tomas Tranströmer

6 octubre 2011

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)